

Downloaded via the EU tax law app / web

62016CJ0189

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

7. prosince 2017 (*1)

„Řízení o předběžné otázce – Sociální zabezpečení migrujících pracovníků – Nařízení (EHS) č. 1408/71 – Článek 46 odst. 2 – Článek 47 odst. 1 písm. d) – Článek 50 – Minimální důchod – Minimální dávky – Výpočet nároků na důchod“

Ve věci C-189/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Högsta förvaltningsdomstolen (Nejvyšší správní soud, Švédsko) ze dne 23. března 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 4. dubna 2016, v řízení

Boguslawa Zaniewicz-Dybeck

proti

Pensionsmyndigheten,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger a F. Biltgen (zpravodaj), soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 9. března 2017,

s ohledem na vyjádření předložená:

–

za Pensionsmyndigheten M. Westbergem, jakož i M. Irving a A. Svärd, jako zmocněnci,

–

za švédskou vládu A. Falk, C. Meyer-Seitz a U. Persson, jakož i L. Swedenborgem, jako zmocněnci,

–

za českou vládu M. Smolkem, J. Pavlíšem a J. Vlášilem, jako zmocněnci,

–

za Evropskou komisi K. Simonssonem a D. Martinem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 3. května 2017,

vydává tento

Rozsudek

1

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 46 odst. 2 a čl. 47 odst. 1 písm. d) nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatnění systému sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, samostatně výdělečně činné osoby a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3), ve znění nařízení Rady (ES) č. 1606/98 ze dne 29. června 1998 (Úř. věst. 1998, L 209, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 354, dále jen „nařízení č. 1408/71“).

2

Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Boguslawou Zaniwicz-Dybeck a Pensionsmyndigheten (důchodový úřad, Švédsko) ve věci přiznání minimálního důchodu stanoveného švédským všeobecným důchodovým systémem.

Právní rámec

Unijní právo

3

Kapitola 3 nařízení č. 1408/71, nadepsaná „Stáří a úmrtí (důchody)“, která je součástí hlavy III, nadepsané „Zvláštní ustanovení týkající se jednotlivých kategorií dávek“, sdružuje články 44 až 51a daného nařízení.

4

Článek 44 uvedeného nařízení, nadepsaný „Obecná ustanovení pro přiznání dávek, pokud zaměstnaná osoba nebo osoba samostatně výdělečně činná podléhá právním předpisům dvou nebo více členských států“, v odstavci 1 stanoví:

„Nároky na dávky zaměstnané osoby nebo osoby samostatně výdělečně činné, která podléhá právním předpisům dvou nebo více členských států, nebo pozostalých po ní, se určí v souladu s touto kapitolou.“

5

Článek 45 nařízení č. 1408/71, nadepsaný „Započetí dob pojištění nebo bydlení získaných podle právních předpisů, kterým zaměstnaná osoba nebo osoba samostatně výdělečně činná podléhala, pro získání, zachování nebo opětné nabytí nároku na dávky“, v odstavci 1 uvádí:

„Pokud právní předpisy členského státu podmiňují získání, zachování nebo opětné nabytí nároku na dávky, v rámci systému, který není zvláštním systémem ve smyslu odstavce 2 nebo 3, získáním dob pojištění nebo bydlení, přihlíží příslušná instituce uvedeného státu v nezbytném rozsahu k dobám pojištění nebo bydlení získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, ať již v rámci obecného, nebo zvláštního systému a jako zaměstnaná osoba, nebo osoba samostatně výdělečně činná. Pro uvedený účel přihlíží k těmto dobám, jako by byly

získány podle jí uplatňovaných právních předpisů.“

6

§lánek 46 uvedeného nařízení, nadepsaný „Přiznání dávek“, stanoví:

„1. Pokud byly splněny podmínky vyžadované právními předpisy členského státu pro získání nároku na dávky, aniž je nutno použít §lánek 45 nebo čl. 40 odst. 3, použijí se tato pravidla:

a)

Příslušná instituce vypočte výši dávky, která by náležela

i)

jednak pouze podle jí uplatňovaných předpisů;

ii)

jednak na základě odstavce 2;

[...]

2. Pokud byly podmínky vyžadované právními předpisy členského státu pro získání nároku na dávky splněny pouze po použití §lánku 45 nebo čl. 40 odst. 3, použijí se tato pravidla:

a)

příslušná instituce vypočte teoretickou výši dávky, na kterou by dotyčná osoba mohla uplatnit nárok, pokud by všechny doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů členských států, které se na zaměstnanou osobu nebo osobu samostatně výdělečně činnou vztahovaly, byly získány v dotyčném členském státě a podle právních předpisů uplatňovaných institucí v době přiznání dávky. Pokud podle těchto právních předpisů není výše dávky závislá na délce získaných dob, považuje se tato výše za teoretickou výši uvedenou v tomto písmenu;

b)

příslušná instituce potom určí skutečnou výši dávky na základě teoretické výše uvedené v předchozím písmenu v poměru délky dob pojištění nebo bydlení získaných před vznikem pojistné události podle jí uplatňovaných právních předpisů k celkové délce dob pojištění a bydlení získaných před vznikem pojistné události podle právních předpisů všech členských států, kterých se to týká.

3. Dotyčná osoba má nárok na nejvyšší částku vypočtenou v souladu s odstavci 1 a 2 od příslušné instituce každého členského státu, kterého se to týká, aniž je dotčeno použití předpisů o snížení, pozastavení nebo odnětí stanovených právními předpisy, podle kterých dávka náleží.

V tom případě se srovnání, které má být provedeno, týká částek stanovených po uplatnění uvedených ustanovení.

[...]

7

§lánek 47 uvedeného nařízení, nadepsaný „Doplňující ustanovení pro výpočet dávek“, ve svém

odst. 1 písm. d) uvádí:

„Pro výpočet teoretické a poměrné výše uvedené v §l. 46 odst. 2 se použijí tato pravidla:

[...]

d)

pokud se podle právních předpisů švédského státu dávky vypočítávají na základě částky příjmu, příspěvku nebo zvýšení, určí příslušná instituce uvedeného státu příjmy, příspěvky a zvýšení, které se mají vzít v úvahu, pokud jde o doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů jiných švédských států, na základě průměrných příjmů, příspěvků nebo zvýšení zaznamenaných s ohledem na doby pojištění získané podle jí uplatňovaných právních předpisů;

[...]“

8

§lánek 50 nařízení č. 1408/71, nadepsaný „Přiznání doplatku, pokud celková částka dávek náležejících podle právních předpisů různých švédských států nedosahuje minima stanoveného právními předpisy státu, na jehož území má příjemce bydliště“, stanoví:

„Příjemci dávek, na kterého se vztahuje [kapitola 3 nařízení č. 1408/71], nesmí být ve státě, na jehož území má bydliště a podle jehož právních předpisů se mu má dávka vyplácet, přiznána dávka nižší, než je minimální dávka stanovená uvedenými právními předpisy za dobu pojištění nebo bydlení, která se rovná všem dobám pojištění vzatým v úvahu pro vyplácení podle předchozích článků. Příslušná instituce uvedeného státu mu případně vyplácí po celou dobu bydlení na jeho území doplatek rovnající se rozdílu mezi celkovou částkou dávek náležejících podle [kapitoly 3 nařízení č. 1408/71] a částkou minimální dávky.“

Švédské právo

9

Starobní důchod švédského všeobecného systému se skládá ze tří částí, a to poměrného důchodu, doplňkového důchodu a minimálního důchodu.

10

Poměrný a doplňkový důchod odráží výši příjmu dotyčné osoby. První je založen na vzniklých důchodových nárocích a druhý je součástí důchodového systému, který ve Švédsku platil před rokem 2003 a je určen osobám narozeným do roku 1953. Jedná se v zásadě o příspěvkové dávky.

11

Naopak minimální důchod, jehož cílem je základní ochrana osob s nízkými nebo žádnými příjmy, je dávkou závislejší na bydlišti a je financován z daní. Do švédského důchodového systému byl zaveden v rámci jeho změny v 90. letech minulého století a byl jím nahrazen dřívejší státní starobní důchod.

12

Výše minimálního důchodu závisí na výši ostatních starobních důchodů vyplácených dotyčné osobě. Snižuje se postupně v závislosti na výši poměrného důchodu, doplňkového důchodu a

n?kterých dalších dávek.

13

Vnitrostátními ustanoveními týkajícími se minimálního důchodu, která jsou relevantní ve věci v původním řízení, jsou ustanovení lagen (1998:702) om garantipension (zákon č. 702 z roku 1998 o minimálním důchodu), jenž byl nahrazen socialförsäkringsbalken (2010:110) (zákoník sociálního zabezpečení z roku 2010, dále jen „SFB“).

14

Podle článků 8 a 10 kapitoly 55 SFB minimální důchod představuje základní garantovanou výši starobního důchodu ze švédského všeobecného systému. Závisí na době pojištění a může být poznán tím, kteří nemají žádný starobní důchod záviselý na příjmu nebo jejichž důchod záviselý na příjmu nepřesahuje určitou částku.

15

Podle článku 2 kapitoly 67 SFB si mohou minimální důchod nárokovat pojištěnci narození v roce 1938 nebo později, pokud dosáhli doby pojištění v délce alespoň tři let.

16

Článek 4 kapitoly 67 SFB stanoví, že minimální důchod může být vyplán nejdříve v měsíci, v němž pojištěná osoba dovrší 65 let věku.

17

Článek 11 též kapitoly upřesňuje, že při výpočtu doby pojištění se přihlíží pouze k době od kalendářního roku, v němž dotyčný dovrší 16 let věku, do kalendářního roku, v němž dovrší 64 let věku.

18

Článek 15 kapitoly 67 SFB stanoví, že základ pro výpočet minimálního důchodu tvoří důchod záviselý na příjmech, na nějž má pojištěný nárok za stejné období.

19

Článek 16 uvedené kapitoly definuje výraz „starobní důchod záviselý na příjmu“ ve smyslu článku 15 též kapitoly jako starobní důchod záviselý na příjmu ve smyslu SFB před snížením podle ustanovení některých článků tohoto zákoníku, jakož i povinné starobní důchody podle právních předpisů jiných států, které nelze považovat za minimální důchod podle SFB.

20

Základní částka, která je základem pro výpočet některých sociálních dávek včetně minimálního důchodu, je definována v článku 7 kapitoly 2 SFB. Tato částka je indexována na obecnou cenovou hladinu. V roce rozhodném ve věci v původním řízení činila 39400 švédských korun (SEK) (přibližně 4137 eur).

21

Podle článku 23 kapitoly 67 SFB roční minimální důchod pro sezdanou osobu, u níž základ jeho výpočtu nepřesahuje 1,14násobek základní částky, činí 1,9násobek základní částky snížený o

základ výpočtu.

22

§lánek 24 téže kapitoly stanoví, že roční minimální důchod pro sezdanou osobu, u níž základ jeho výpočtu představuje 1,14násobek základní částky, činí 0,76násobek základní částky snížený o 48 % části základu výpočtu představující 1,14násobek základní částky.

23

§lánek 25 kapitoly 67 SFB uvádí, že pro osoby, které nemohou prokázat dobu pojištění v délce 40 let, se při poměrném výpočtu všechny částky související se základní částkou uvedenou v §láncích 21 až 24 dané kapitoly musí snížit v poměru odpovídajícím podílu doby pojištění a čísla 40.

24

Interní pokyny §. 2 Försäkringskassan (národní fond sociálního zabezpečení, Švédsko) (dále jen „pokyny“) uvádí, že při poměrném výpočtu minimálního důchodu stanoveném v §lánci 25 kapitoly 67 SFB je třeba při výpočtu teoretické výše stanovené v §l. 46 odst. 2 písm. a) nařízení §. 1408/71 přidat každé době pojištění získané v jiných členských státech fiktivní důchodovou hodnotu, která odpovídá průměrné hodnotě považované pro důchodové účely dobám pojištění získaným ve Švédsku.

Spor v původním řízení a potřebné otázky

25

Boguslawa Zaniwicz-Dybeck, polská státní příslušnice, se narodila v roce 1940 a v roce 1980 se přestěhovala z Polska do Švédska. V Polsku pracovala 19 let, ve Švédsku měla bydliště po dobu 24 let a pracovala tam 23 let.

26

V roce 2005 podala B. Zaniwicz-Dybeck žádost o minimální důchod, kterou národní fond sociálního zabezpečení zamítl.

27

Rozhodnutím vydaným na základě stížnosti dne 1. září 2008 národní fond sociálního zabezpečení toto zamítnutí potvrdil.

28

Vzhledem k tomu, že B. Zaniwicz-Dybeck získala dobu pojištění ve Švédsku i v Polsku, provedl národní fond sociálního zabezpečení výpočet jejího minimálního důchodu podle nařízení §. 1408/71 na základě vnitrostátních ustanovení a dále i dle zásady poměrného výpočtu stanovené v §l. 46 odst. 2 uvedeného nařízení.

29

V rámci výpočtu minimálního důchodu B. Zaniwicz-Dybeck podle vnitrostátních ustanovení národní fond sociálního zabezpečení v souladu s §láncem 25 kapitoly 67 SFB a s pokyny určil poměrným výpočtem základ pro výpočet tohoto důchodu. Mimoto při výpočtu základní částky stanovené v §l. 46 odst. 2 písm. a) nařízení §. 1408/71 nezohlednil starobní důchod závisující na

příjmech, na nějž B. Zaniewicz-Dybeck získala nárok v Polsku, ale jejímu důchodu závisejícímu na příjmech získanému ve Švédsku za 24 let pojištění ve výši 75216 SEK (přibližně 7897 eur) přidělil roční hodnotu 3134 SEK (přibližně 329 eur), tj. 75216 SEK děleno 24, a tuto částku vynásobil maximální dobou pojištění pro minimální důchod, tedy 40 lety. Získal tak hodnotu fiktivního důchodu ve výši 125360 SEK (přibližně 13162 eur).

30

Na základě těchto výsledků měl národní fond sociálního zabezpečení za to, že starobní důchody závisející na příjmech, které podle článku 15 kapitoly 67 SFB představují základ pro výpočet minimálního důchodu, vyplácené B. Zaniewicz-Dybeck překročily maximální výši příjmů pro přiznání minimálního důchodu.

31

Poté, co B. Zaniewicz-Dybeck uvedené rozhodnutí bezúspěšně napadla před Förvaltningsrätten i Stockholm (správní soud se sídlem ve Stockholmu, Švédsko) a následně před Kammarrätten i Stockholm (správní odvolací soud ve Stockholmu, Švédsko), předložila v č. Högsta förvaltningsdomstolen (Nejvyšší správní soud, Švédsko).

32

B. Zaniewicz-Dybeck tvrdí, že teoretická výše minimálního důchodu má být vypočtena podle nařízení č. 1408/71, bez použití čl. 47 odst. 1 písm. d) uvedeného nařízení, jelikož minimální důchod vychází pouze z délky dob pojištění s odečtením důchodu založeného na příjmech získaných ve Švédsku, a rovněž bez použití pokynů, jelikož ty znevýhodňují migrující pracovníky, kterým je jiným členským státem vyplácen důchod založený na příjmech nízké výše.

33

Podle důchodového úřadu, který od 1. ledna 2010 nahradil národní fond sociálního zabezpečení, doby pojištění získané v jiném členském státě než Švédském království zakládají nárok na důchod od tohoto jiného členského státu. Vzhledem k tomu, že minimální důchod má přitom doplňkovou povahu, jeho výpočet bez použití čl. 47 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1408/71 by měl za účinek, že by dotyčný, který získal doby pojištění v jiném členském státě než Švédském království, pobíral nadměrné dávky. Nepřiznání přeměrných důchodových hodnoty dobám pojištění získaným v jiném členském státě než Švédském království by totiž vedlo k tomu, že by se tímto dobám přidělila nižší hodnota, než která by odpovídala stejným dobám získaným ve Švédsku.

34

Předkládající soud zdůrazňuje, že když příslušná instituce, tedy národní fond sociálního zabezpečení nebo důchodový úřad, provádí výpočet minimálního důchodu podle čl. 46 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71, přiděluje každé době pojištění získané pracovníkem v jiném členském státě než Švédském království fiktivní důchodovou hodnotu, která odpovídá přeměrné hodnotě přiznávané dobám pojištění získaným ve Švédsku, která snižuje výši minimálního důchodu bez ohledu na to, zda dotyčný během této doby pracoval, nebo nikoli. Pokud totiž dotyčný během této doby pracoval, a získal tak nárok na důchod převyšující fiktivní důchodovou hodnotu vypočtenou příslušným orgánem, dochází ke zvýhodnění. Naopak, pokud dotyčný v jiném členském státě nepracoval nebo získal důchod nižší, nežli je fiktivní důchodová hodnota vypočtená příslušným orgánem, dochází ke znevýhodnění.

Vzhledem k t?mto poznatk?m má p?edkládající soud za to, že existuje nejistota ohledn? zp?sobu, jakým je t?eba provád?t výpo?et minimálního d?chodu. Konkrétn?ji se zabývá tím, zda je p?i výpo?tu takového d?chodu t?eba použít ?l. 46 odst. 2 a ?l. 47 odst. 1 písm. d) na?ízení ?. 1408/71 a – je-li tomu tak – zda je podle t?chto ustanovení možné za ú?elem ur?ení základu pro výpo?et takového d?chodu p?i?adit dobám pojišt?ní získaným v jiném ?lenském stát? než Švédském království fiktivní d?chodovou hodnotu odpovídající pr?m?rné hodnot? dob pojišt?ní získaných ve Švédsku. Pro p?ípad záporné odpov?di se p?edkládající soud zabývá tím, zda je p?i výpo?tu minimálního d?chodu t?eba zohlednit starobní d?chody vyplácené doty?nému v jiných ?lenských státech.

Za t?chto podmínek se Högsta förvaltningsdomstolen (Nejvyšší správní soud) rozhodl p?erušit ?ízení a položit Soudnímu dvoru následující p?edb?žné otázky:

„1)

Znamenají ustanovení ?l. 47 odst. 1 písm. d) na?ízení ?. 1408/71, že p?i výpo?tu švédského minimálního d?chodu lze dobám pojišt?ní dosaženým v jiném ?lenském stát? p?i?adit d?chodovou hodnotu odpovídající pr?m?rné hodnot? dob dosažených ve Švédsku, jestliže p?íslušná instituce provádí pom?rný výpo?et v souladu s ?l. 46 odst. 2 uvedeného na?ízení?

2)

M?že v p?ípad? záporné odpov?di na první otázku p?íslušná instituce p?i výpo?tu nároku na minimální d?chod zohlednit d?chodové p?íjmy, které pojišt?né osob? plynou z jiného ?lenského státu, aniž by to bylo v rozporu s ustanoveními na?ízení ?. 1408/71?“

K p?edb?žným otázkám

K první otázce

Podstatou první otázky p?edkládajícího soudu je, zda na?ízení ?. 1408/71 má být vykládáno v tom smyslu, že p?i výpo?tu takové dávky, jako je minimální d?chod dot?ený v p?vodním ?ízení, p?íslušnou institucí ?lenského státu je t?eba použít pom?rnou metodu výpo?tu stanovenou v ?l. 46 odst. 2 uvedeného na?ízení a v souladu s ?l. 47 odst. 1 písm. d) uvedeného na?ízení p?iznat dobám pojišt?ní získaným doty?ným v jiném ?lenském státu fiktivní pr?m?rnou hodnotu.

Aby mohla být p?edkládajícímu soudu poskytnutá užite?ná odpov??, je úvodem t?eba p?ipomenout, že na?ízení ?. 1408/71 nezavádí spole?ný systém sociálního zabezpe?ení, ale zachovává rozdílné vnitrostátní systémy a jeho jediným cílem je zajistit koordinaci t?chto vnitrostátních systém?. Podle ustálené judikatury si tak ?lenské státy ponechávají pravomoc organizovat své systémy sociálního zabezpe?ení (viz zejména rozsudek ze dne 21. února 2013, Salgado González, C?282/11, EU:C:2013:86, bod 35 a citovaná judikatura).

Vzhledem k tomu, že na unijní úrovni nedošlo k harmonizaci, jsou zejména podmínky, které zakládají nárok na dávky, stanovovány právními předpisy každého členského státu (rozsudek ze dne 21. února 2013, Salgado González, C-282/11, EU:C:2013:86, bod 36 a citovaná judikatura).

40

Při výkonu této pravomoci však členské státy musí dodržovat unijní právo a především ustanovení Smlouvy týkající se svobody pohybu a pobytu na území členských států, která je přiznána každému občanovi Unie (rozsudek ze dne 21. února 2013, Salgado González, C-282/11, EU:C:2013:86, bod 37 a citovaná judikatura).

41

V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle článku 45 nařízení č. 1408/71 pokud právní předpisy členského státu podmiňují získání, zachování nebo opětné nabytí nároku na dávky získáním dob pojištění, přihlíží příslušná instituce uvedeného členského státu k dobám pojištění získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by byly získány podle jí uplatňovaných právních předpisů. Jinak řečeno, doby pojištění získané v různých členských státech musí být sčítány.

42

Pro takový případ čl. 46 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71 stanoví, že příslušná instituce vypočte teoretickou výši dávky, na kterou by dotyčná osoba mohla uplatnit nárok, pokud by všechny doby práce, které získala v jednotlivých členských státech, byly získány v členském státě příslušné instituce. Příslušná instituce potom v souladu s odst. 2 písm. b) téhož článku určí skutečnou výši dávky na základě teoretické výše v poměru délky dob pojištění nebo bydlení v členském státě příslušné instituce k celkové délce dob pojištění nebo bydlení získaných v jednotlivých členských státech. Jedná se o poměrnou metodu výpočtu.

43

Článek 47 nařízení č. 1408/71 obsahuje doplňková ustanovení pro výpočet teoretické a poměrné výše uvedených v čl. 46 odst. 2 tohoto nařízení. Článek 47 odst. 1 písm. d) uvedeného nařízení č. 1408/71 tak zejména upřesňuje, že příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy stanoví, že dávky se vypočítávají na základě částky příjmu, příspěvků nebo zvýšení, určí příjmy, příspěvky a zvýšení, které se berou úvahu, pokud jde o doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů jiných členských států, na základě průměrných příjmů, příspěvků nebo zvýšení zaznamenaných s ohledem na doby pojištění získané podle jí uplatňovaných právních předpisů.

44

V projednávaném případě je třeba uvést, že na jednání švédská vláda sama uznala, že úelem minimálního důchodu je zajistit všem jeho příjemcem přiměřenou životní úroveň tím, že jim zaručí minimální příjem přesahující částku, na niž by měli nárok, pokud by pobírali pouze starobní důchod založený na příjmu, pokud je tato částka příliš nízká, či dokonce nulová. Minimální důchod tak představuje základní garantovanou výši starobního důchodu ze švédského všeobecného systému.

45

V tomto ohledu Soudní dvůr v bodě 15 rozsudku ze dne 17. prosince 1981, Browning (22/81,

EU:C:1981:316), rozhodl, že o „minimální dávku“ ve smyslu článku 50 nařízení ?. 1408/71 se jedná tehdy, jestliže právní předpisy členského státu bydliště obsahují zvláštní záruku, jejímž předmetem je zajistit příjemcům dávek sociálního zabezpečení minimální příjem přesahující výši dávek, na niž by měl nárok pouze na základě svých dob pojištění a výše příspěvků.

46

Vzhledem ke svému účelu popsanému v bodě 44 rozsudku v projednávané věci představuje tedy minimální důchod, o němž se jedná v předvodním řízení, podle všeho minimální dávku spadající pod článek 50 nařízení ?. 1408/71.

47

Jak podotkl generální advokát v bodě 47 svého stanoviska, vzhledem k tomu, že nařízení ?. 1408/71 nevyžaduje, aby členské státy stanovily minimální dávky, a že všechny vnitrostátní právní předpisy tedy nutně nezahrnují tento typ dávek, nemůže čl. 46 odst. 2 uvedeného nařízení ukládat zvláštní a podrobná pravidla pro výpočet takové dávky.

48

Nárok na vyplácení takové minimální dávky, jako je minimální důchod dotčený v předvodním řízení, tak musí být posuzován nikoliv na základě čl. 46 odst. 2 nebo čl. 47 odst. 1 písm. d) nařízení ?. 1408/71, ale podle zvláštních pravidel obsažených v článku 50 uvedeného nařízení a relevantních vnitrostátních právních předpisů.

49

Ze stručného popisu skutkového stavu v předvodním řízení uvedeného v bodě 29 rozsudku v projednávané věci přitom plyne, že při výpočtu nároku B. Zaniewicz-Dybeck na minimální důchod příslušná instituce na částky poměrného a doplňkového důchodu dotčené, které jsou základem pro výpočet minimálního důchodu, uplatnila poměrnou metodu výpočtu podle článku 25 kapitoly 67 SFB, která – jak v podstatě uvedl generální advokát v bodech 45 a 46 svého stanoviska – je obdobou metody stanovené v čl. 46 odst. 2 písm. a) a b) nařízení ?. 1408/71. A dále při poměrném výpočtu stanoveném v uvedeném čl. 46 odst. 2 příslušná instituce v souladu s pokyny nezohlednila starobní důchod pobíraný B. Zaniewicz-Dybeck v Polsku, ale – jak stanoví čl. 47 odst. 1 písm. d) nařízení ?. 1408/71 – jejímu důchodu závislému na příjmech získanému ve Švédsku přiřadila roční hodnotu, kterou vynásobila maximální dobou pojištění pro minimální důchod, tedy 40 lety. Z předkládacího rozhodnutí plyne, že výsledek získaný použitím právně popsané metody výpočtu přesahoval strop příjmů pro přiznání minimálního důchodu.

50

Jak plyne z bodu 48 rozsudku v projednávané věci, taková metoda výpočtu založená na čl. 46 odst. 2 a čl. 47 odst. 1 písm. d) nařízení ?. 1408/71 nemůže být připuštěna pro výpočet takové minimální dávky, jakou je minimální důchod dotčený v předvodním řízení.

51

Příslušné instituci přísluší provést výpočet minimálního důchodu v souladu s ustanoveními článku 50 nařízení ?. 1408/71 ve spojení s vnitrostátními právními předpisy, s vyloučením článku 25 kapitoly 67 SFB a pokynů.

52

Na první otázku je tak třeba odpovědět, že nařízení ?. 1408/71 musí být vykládáno v tom smyslu, že při výpočtu takové minimální dávky, jako je minimální důchod, o němž se jedná ve věci v původním řízení, příslušnou institucí členského státu není na místě použít čl. 46 odst. 2 ani čl. 47 odst. 1 písm. d) uvedeného nařízení. Taková dávka musí být vypočtena v souladu s ustanoveními článku 50 téhož nařízení ve spojení s vnitrostátními právními předpisy, aniž se však použijí taková vnitrostátní ustanovení, jako jsou ustanovení dotčená ve věci v původním řízení a která se týkají poměrného výpočtu.

Ke druhé otázce

53

Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda nařízení ?. 1408/71 má být vykládáno v tom smyslu, že brání právním předpisům členského státu, které stanoví, že při výpočtu takové dávky, jako je minimální důchod, o němž se jedná v původním řízení, musí příslušná instituce zohlednit veškeré důchodové příjmy, které dotčenému skutečně plynou z jednoho nebo více jiných členských států.

54

Je třeba zdůraznit, že jak plyne z odpovědi na první otázku, taková minimální dávka, jako je minimální důchod dotčený v původním řízení, musí být vypočtena podle článku 50 nařízení ?. 1408/71 a relevantních vnitrostátních právních předpisů.

55

Z vnitrostátních ustanovení týkajících se minimálního důchodu obsažených ve SFB, které byly reprodukovány zejména v bodě 19 tohoto rozsudku, přitom výslovně plyne, že starobní důchody, které jsou dle právních předpisů jiných členských států vypláceny povinně a které nelze považovat za minimální důchod, vstupují do základu pro výpočet uvedeného důchodu. Zdá se tedy, že podle relevantních vnitrostátních právních předpisů musí příslušná instituce dotčeného členského státu při výpočtu minimálního důchodu zohlednit starobní důchod pobíraný dotčeným v jiných členských státech.

56

Za těchto podmínek je třeba určit, zda nařízení ?. 1408/71, a konkrétněji jeho článek 50, brání právním předpisům členského státu, které stanoví, že v rámci výpočtu nároku na takovou minimální dávku, jako je minimální důchod dotčený v původním řízení, musí příslušná instituce zohlednit starobní důchody, které dotčenému skutečně plynou z jiného členského státu.

57

V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se článek 50 nařízení ?. 1408/71 týká případů, kdy byly kariéry pracovníka podle právních předpisů členských států, jež se na něj vztahovaly, poměrně krátké, takže celková výše částek, které mu mají být tímto státem vypláceny, nedosahuje přiměřené životní úrovně (rozsudky ze dne 30. listopadu 1977, Torri, 64/77, EU:C:1977:197, bod 5, a ze dne 17. prosince 1981, Browning, 22/81, EU:C:1981:316, bod 12).

58

Za účelem nápravy této situace uvedený článek 50 stanoví, že když právní předpisy členského

státu bydliště stanoví minimální dávku, navýší se dávka vyplácená tímto státem o doplatek rovnající se rozdílu mezi celkovou částkou dávek náležejících od jednotlivých států, jejichž právním předpisem pracovník podléhal, a touto minimální dávkou (rozsudek ze dne 30. listopadu 1977, Torri, 64/77, EU:C:1977:197, bod 6).

59

Z toho plyne, že jak uvedl generální advokát v bodě 59 svého stanoviska, při výpočtu nároku na takovou minimální dávku, jako je minimální důchod dotčený v původním řízení, článek 50 nařízení č. 1408/71 specificky požaduje zohlednění skutečných důchodových příjmů, které dotčenému plynou z jiného členského státu.

60

Na druhou otázku je tak třeba odpovědět, že nařízení č. 1408/71, a konkrétně článek 50 uvedeného nařízení, musí být vykládáno v tom smyslu, že nebrání právním předpisem členského státu, které stanoví, že při výpočtu takové minimální dávky, jakou je minimální důchod, o němž se jedná ve věci v původním řízení, musí příslušná instituce zohlednit veškeré důchodové příjmy, které dotčenému skutečně plynou z jednoho nebo více jiných členských států.

K nákladům řízení

61

Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

1)

Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. března 1971 o uplatnění systému sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, samostatně výdělečně činné osoby a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1606/98 ze dne 29. března 1998, musí být vykládáno v tom smyslu, že při výpočtu takové minimální dávky, jako je minimální důchod dotčený ve věci v původním řízení, příslušnou institucí členského státu není na místě použít čl. 46 odst. 2 ani čl. 47 odst. 1 písm. d) uvedeného nařízení. Taková dávka musí být vypočtena v souladu s ustanoveními článku 50 téhož nařízení ve spojení s vnitrostátními právními předpisy, aniž se však použijí taková vnitrostátní ustanovení, jako jsou ustanovení dotčená ve věci v původním řízení a která se týkají poměrného výpočtu.

2)

Nařízení č. 1408/71 ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením č. 118/97, ve znění nařízení č. 1606/98, a konkrétně článek 50 uvedeného nařízení, musí být vykládáno v tom smyslu, že nebrání právním předpisem členského státu, které stanoví, že při výpočtu takové minimální dávky, jakou je minimální důchod, o němž se jedná ve věci v původním řízení, musí příslušná instituce zohlednit veškeré důchodové příjmy, které dotčenému skutečně plynou z

jednoho nebo více jiných členských států.

Podpisy.

(*1) – Jednací jazyk: švédština.